

BIM

Fijn dat ook gij er weer bij zijt, zegt Sonja Dumoulin. Dank je, zegt Carlo Wouters, en sorry dat ik wat later ben, maar dat is te wijten aan de file op de E19 tussen Brasschaat en Brecht, zegt hij. Uw jas kunt ge kwijt aan de kapstok in de hal, zegt Sonja Dumoulin, en zeg tegen uw nieuwe vriendin dat we met onze wandelgroep ieder jaar op de eerste zondag van september samenkomen en dat we dan, in plaats van een grote wandeltocht te maken, hier gewoon op mijn tuinterras zitten te gezelligen. Want dan eten we iets en we drinken iets, zegt Sonja Dumoulin, en zeg vooral tegen uw vriendin dat ook zij dan welkom is want een nieuw gezicht kan er in onze groep altijd nog bij, zegt ze. Ik zal het haar zeggen, zegt Carlo Wouters. Dat we ons morgen mogen verwachten aan nog beter weer dan vandaag, zegt Leen Marissen,

want volgens de weerman zou het kwik vijftwintig en hier en daar zesentwintig tot misschien wel zevenentwintig graden kunnen bereiken. Terrasjesweer, zegt Freddy Taeymans. Indian summer, zegt Leen Marissen. Daar is het te vroeg voor, zegt Rik Haverans, want het zomerseizoen is nog niet voorbij en van een indian summer spreken we pas in de herfstmaanden oktober en november, zegt hij. Hoe was jullie vakantie in Portugal? zegt Dorien van Gucht. Goed, maar te heet in het binnenland en daarom zijn we aan de kust gebleven – en de taal was ook een probleem, zegt Leen Marissen. Jan Simons zegt dat hij de Ronde van Frankrijk op tv pas begint te volgen vanaf de dag dat de rennerskaravaan in het voorgebergte van de Alpen of bij de uitlopers van de Pyreneeën is aanbeland. De afwisseling van kleine bergdorpen, cols en nog ongerepte natuur die ge dan onderweg te zien krijgt: dat vind ik het interessantste aan heel die koers, zegt hij. Kijk daar, zegt Bert Meeuwis. Waar? Daar! Zie die Land Rover Defender daar weer half op de stoep half op het fietspad geparkeerd staan! Ja, ik zie het, zegt Mia Devos. En raad eens wiens auto dat is? zegt Frank Blockx.

De mijne alvast niet, zegt Mark Storms. Dat er op het Franse platteland in de dorpen en gehuchten nauwelijks nog warme bakkers zijn, is iets dat ge de laatste tijd regelmatig hoort zeggen, zegt Myriam Vertessen. Een spijtige ontwikkeling is dat, zegt Liesbeth Jorissen. De dood in de pot, zegt ze. Komkom, niet overdrijven. Overdrijven? Ik overdrijf toch niet? Maar ge veralgemeent wel. Of zwijgt voortaan over Frankrijk en zijn warme bakkers. Zwijgen? Waarom zou ik zwijgen? Want nog meer van hetzelfde wat de kruideniers- en voedingswinkels betreft. En bovendien zijn er in de Franse bergdorpen almaar meer kleine schooltjes die gesloten worden of die verplicht worden om te fusioneren. Verleden week kwam dat allemaal op tv in een reportage die gewijd was aan de leegloop van niet alleen het Franse maar ook het Spaanse platteland. Niet gezien? Nee, niks van gezien, zegt Eline Martens. Dat er mensen zijn die altijd alles wat ge hun vertelt op zichzelf betrekken en die meteen hun eigen verhaal daaraan vastknopen, zegt Leen Marissen. En luister jij dan nog naar wat ze te zeggen hebben? zegt Jan Simons. Nee, jij wel? zegt Anna De Roeck. Nee

hoor, ik ook niet, zegt Jan Simons. Hoe mooi dat toch klinkt in het Duits, zegt Alma Van Dijk: *Du solltest immer mit mir sein*. Dat je in het voorjaar niet alleen aan de terugkerende trekvogels in de lucht maar ook aan het groeiende aantal wielertoeristen op straat kunt merken dat de lente in aantocht is, zegt Dorien van Gucht. En ook: dat er tussen die wielertoeristen almaar meer vrouwen te bespeuren zijn, zegt ze. Soms komt er een peloton voorbijgefietst dat enkel nog uit vrouwen bestaat, zegt Bert Meeuwis. Rik Haverans zegt dat hij op YouTube een muziekfilmpje is tegengekomen waar de gitaarakkoorden van het Rolling Stones-nummer 'Start me up' gedemonstreerd worden door een gitaarspeler van wie alleen maar diens onderarmen, handen en vingers in beeld worden gebracht. Wat je te zien krijgt, zegt Rik, is helemaal toegespitst op de dans die door de vingers wordt uitgevoerd op het door snaren en fretten afgebakende podium van de gitaarhals. En dat brengt mee, zegt hij, dat dat vingerballet er zowel elegant als hitsig door wordt. Het schijnt dat de belle-époquewoning van dokter Versmissen gaat verkocht worden en dat het bord van de makelaar

er al in de voortuin staat, zegt Eline Martens. Mijn Brusselse vriendin, zegt Dorien van Gucht, vertelde me over de tijd dat zij en haar man van de hoofdstad naar een klein boerengehucht in de buurt van Geraardsbergen waren verhuisd en over hoe de bewoners van dat gehucht die verhuis maar moeilijk konden begrijpen. Want zo'n afgelegen en stille plek dat het hier is, zeiden ze, gaat dat niet wat te stil en te afgelegen zijn voor jullie? Een buitenhuis voor Brusselaars die in het weekend de drukte van de hoofdstad inruilen voor de rust en de natuur van de Vlaamse Ardennen, ja, dat kenden ze wel en dat konden de mensen van dat gehucht best begrijpen, maar hoofdstedelingen die zich hier definitief komen vestigen... heel raar vond men dat. En wat de mensen daar toen ook niet begrepen, zegt Dorien van Gucht, was dat de auto van die twee Brusselaars in plaats van de chique voiture die men verwacht had een rammelende Citroën 2cv bleek te zijn. Tast toe, zegt Sonja Dumoulin, en qua drank is het zelfbediening zoals gewoonlijk, zegt ze. Een heuvellandschap zoals de Vlaamse Ardennen vind ik mooier dan het vlakke landschap dat wij hier hebben,

zegt Brigitte Vermeer. Het is een lieflijker landschap dan het onze, zegt ze. Dat vind ik ook, zegt Leen Marissen. Ge kunt niet alles hebben in het leven, zegt Frank Blockx. Onze vriendschap was fantastisch, zegt Eline Martens, en ze heeft geduurd tot de dag dat zij in de politiek stapte. Over wie hebt ge het nu? zegt Bert Meeuwis. Hier, kijk, ze staat uiterst rechts op deze foto: de vrouw met ponykapsel en met haar gele broekpak aan, zegt Eline Martens. Net als je moestuin hebben ook je hersenen onderhoud nodig, zegt Carlo Wouters, want net zoals je in je moestuin geregeld het onkruid moet wieden zo moet ook het onkruid dat in je gedachten woekert op tijd en stond worden weggewied, zegt hij. Tuinman van de akkers van de geest, zegt Alma Van Dijk. Frank Blockx zegt dat de nieuwe postbode zich op zijn fietsronde door de nieuwe woonwijk voortdurend vergist en er de poststukken in de verkeerde brievenbussen steekt. Als hij dan 's anderendaags het speelpleintje komt voorbijgereden, wordt hij nageroepen door een paar kwajongens die daar altijd de baas willen spelen. Stomme kloot! roepen ze dan. Waarop de postbode hun toeschreeuwt: loopt naar

huis, snotapen, uw moeder heeft Friskies gebakken! Toen mijn zus begin jaren 1970 in Leuven op kot zat, zegt Rik Haverans, speelde ze vaak de muziek van de Engelse folkgroep Amazing Blondel op haar platenspeler. Drie kerels met wilde baarden, snorren en wapperende manen wier muziek geïnspireerd is op de liedkunst van het elizabethaanse tijdperk, zegt hij, en op de hoes van hun elpee staan ze dan ook afgebeeld als zestiende-eeuwers van adellijke komaf. Hun songs hadden titels als 'The Siege of Yaddlethorpe', 'Celestial Light' en 'Lincolnshire Lullaby' en de nummers worden instrumentaal begeleid door dwarsfluit, gitaar, klavecimbel en kromhoorn. Niet meteen ieders smaak, ik weet het, zegt Rik Haverans, maar wel de smaak van mijn zus, zegt hij. Huizen zijn kruizen, dat zei mijn grootvader altijd, zegt Bert Meeuwis. En een vaste spreuk van mijn grootvader zaliger luidde: wit brood wordt mijn dood, maar bonen zullen mij kronen, zegt Mark Storms. Jullie grootvaders moeten geweldig diepzinnige filosofen geweest zijn, zegt Jan Simons. Ge hebt mensen die altijd alles wat ge vertelt meteen op zichzelf betrekken en die vervolgens stee-

vast over hun eigen beginnen, zegt Leen Marissen. Sorry Leen dat ik u onderbreek, zegt Freddy Taeymans, maar ge moet weten dat het nu al de tweede keer is dat ge begint over mensen die altijd over hun eigen beginnen. Of wist ge dat niet? Nee? Dan weet ge het nu, zegt Freddy. Vandaag zien de muzikanten van Amazing Blondel eruit als bedaarde, compleet door hun haar heen gegroeide zeventigers, zegt Rik Haverans. Op radio of tv hoor en zie je ze bijna nooit meer, zegt hij, maar optreden doen ze nog steeds – zij het heel sporadisch, en gewoonlijk putten ze dan uit hun vroegste repertoire. Of anders gezegd: eigenlijk doen ze na veertig jaar nog altijd hetzelfde. Maar dat geeft niet, zegt Rik, want zonder dat ze het weten doen ze daarmee eer aan de nagedachtenis van mijn zus, die op achtenvijftigjarige leeftijd aan een smerige spierziekte gestorven is, zegt hij. Jouw zus heb ik nog gekend, zegt Liesbeth Jorissen, want indertijd zat ik in Leuven in hetzelfde gebouw op kot als zij, zegt ze. Zij huisde daar toen op de derde verdieping en ik op de tweede. Jan Simons zegt dat zijn zoon Mauro na het middelbaar gekozen had voor de studierichting Expeditie en

dat heeft hij exact veertien dagen volgehouden, want toen hij voor die studierichting koos, dacht hij daarmee het diploma van ontdekkingsreiziger te kunnen behalen. Maar na twee weken op de hogeschool begreep hij dat Expeditie vooral ging om het administreren van zowel vertrekkende als aankomende vrachtschepen en niet, zoals Mauro in gedachten had, om later als afgestudeerde ontdekkingsreiziger in het spoor van Stanley en met een karavaan dragers achter zich aan het Afrikaanse evenaarswoud in te trekken op zoek naar de bronnen van de Nijl. En wat studeert Mauro nu? zegt Leen Marissen. Voorlopig niks, zegt Jan Simons, want voor de rest van het schooljaar mag hij nu thuis herbronnen. Die verpleger wist niet dat ik een redeloze en sommigen zullen wel zeggen belachelijke afkeer heb van spuiten en injectienaalden, zegt Carlo Wouters. Naaldenfobie noemt men dat, zegt Anna De Roeck. Achzo, feitelijk gaat het dus om een aandoening? zegt Carlo Wouters. Jazeker, zegt Anna De Roeck. Dan maakt dat mijn afkeer van geprikt worden wat minder redeloos en belachelijk, zegt Carlo Wouters, want dat het om een aandoening ging dat wist ik niet,

zegt hij. Rik, ga eens voort met het verhaal van jouw overleden zus want dat interesseert me, zegt Dorien van Gucht. Welja, zegt Rik Haverans, na eerst enkele jaren als medisch laborant in een ziekenhuis te hebben gewerkt was ze opnieuw gaan studeren want ze wilde ook nog het diploma ergotherapie behalen, zegt hij. De ochtend en de voormiddag bracht ze door in de aula van de hogeschool en daarna vertoefde ze, omringd door luidruchtige medebetogers, vaak urenlang buiten op de Leuvense straatkasseien. Maar als het avond was, genoot ze van de rust en de kalmte op haar kamer driehoog in een zijstraat van de Bondgenotenlaan, en op haar platenspeler draaide ze dan de muziek van Amazing Blondel, zegt Rik, en het is zo, luisterend naar die oud-Engelse muziek, dat ik me mijn veel te jong overleden zus nog het liefst herinner, zegt hij. Ewel, ik ook, zegt Liesbeth Jorissen. In de straten van Antwerpen ontploffen er granaten onder de geparkeerde auto's en 's nachts worden er woningen beschoten met revolvers en geweren, zegt Mark Storms. De kranten staan er vol van, zegt Alma Van Dijk. Wist je dat hier vroeger een schrijver gewoond heeft die,

als hij thuis was, op de saxofoon blies bij de dorpsfanfare en, als hij op reis was, in de haven van Hongkong de jonken en de sampans observeerde die aan kwamen gevaren uit de delta van de Parelrivier? zegt Brigitte Vermeer. Ja dat wist ik, zegt Leen Marissen, ik kende hem persoonlijk en hij is twee jaar geleden in een woonzorgcentrum in Brasschaat overleden. De twee beukenbomen in onze tuin – elk zowat twintig meter hoog en met een stamomvang van royaal twee meter – staan zo dicht bij elkaar dat van een afstand gezien hun kruinen één geheel vormen, zegt Liesbeth Jorissen, en ik stel mij voor, zegt ze, dat ondergronds hun wortels grotendeels met elkaar vergroeid en verstrengeld zijn geraakt. Vannacht heb ik gedroomd dat mijn overleden ouders allebei nog leefden en dat ze verhuisd waren naar de stad, zegt Mia Devos. Toen ik ze daar in hun nieuwe woning ging bezoeken, zat mijn vader zich in een ouderwets zitbad op zolder te wassen en mijn moeder was druk bezig met orde te scheppen in de chaos van de kelderverdieping. Geen van beiden was blij met mijn bezoek en ze lieten verstaan dat ze geen tijd hadden voor mij. Ocharme gij,

zegt Anna De Roeck. Waar heb je deze wijn vandaan? zegt Eline Martens. Dat weet ik zo precies niet meer, zegt Sonja Dumoulin. Het is in alle geval wijn die smaakt naar zowel een goed wijnadres als een goed wijnjaar, zegt Eline Martens. Een paar weken geleden kwam ik iemand op straat tegen, zegt Bert Meeuwis, met wie ik als kind nog samen op de schoolbanken heb gezeten en die vanaf zijn veertiende in de betonklinkerfabriek is gaan werken. Een van de dingen die hij vertelde toen we aan de praat waren geraakt, zegt Bert, was dat hij niet van vakantie hield en van op reis gaan naar het buitenland al helemaal niet. Maar deze zomer had hij zich door zijn vrouw laten overhalen om haar te vergezellen op een begeleidde groepsreis met de touringcar naar Praag. Hij had er niks aan gevonden en er was daar geen kloten te zien, zei hij. Want Praag was precies zoals hij gevreesd had en zoals hij het op foto's in de reisfolder al gezien had: niks dan paleizen en kerken en pleinen waar eeuwenoude huizen rond staan. De eerste en de laatste keer dat ik met u nog mee op reis geweest ben, had hij toen tegen zijn vrouw gezegd. Gelukkig dat op de terugweg